

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-g02-shoot-d1e62544.pdf> (tilgået 02. juni 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind II. Spalte 1477-3968

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

David:

Jeg maatte vel vente, at den af mig udtalte Overbeviisning, da jeg gjorde Rede for min hele politiske Anskuelse, vilde møde Modsigelse her i Salen; jeg maatte vel vente i eet eller andet Punkt at blive misforstaaet, men jeg kunde ikke vente at blive misforstaaet af en Mand, der skulde kunne følge et gjennemtænkt Foredrags Fremsættelse, og det i den Grad, som jeg idag har faaet Vidnesbyrd om, naar man har troet, at jeg enten vilde eller kunde sige, at Menneskene slet ikke have Rettigheder i Staten. Jeg skal imidlertid ikke tage Hensyn til den Taler, som har lagt en saadan Mening i mine Ord, thi jeg har før vidst, at der mellem hans politiske Anskuelser og mine er en himmelvid Forskjæt (Hør!); jeg skal ikke gjøre opmærksom paa, hvorledes jeg anseer Revolutionen i 1830 for noget ganske andet end de „parisiske Gadedrenges Ridderspil i Hundedagene". Men jeg havde heller ikke ventet, at man kunde troe, fordi jeg sagde, hvad jeg gjentager her, at jo større Udviklingen i en Stat er, desto større vil Misforholdet mellem Menneskene være — thi det var mine Ord —, at jeg derfor meente, at Staten maatte føre til Barbari istedetfor til større Udvikling; thi fordi Staten hæver Alle, og det har jeg sagt, — hæver Alle høiere og høiere op i Udvikling, deri ligger ingenlunde, at der vil følge et Barbari, om end den Ene kommer til at staae meget høiere end den Anden. Der findes intetsteds større Lighed end der, hvor Alle have det slet. Ville De vide, hvor Ligheden hersker i videste Omfang, saa undersøg, hvorledes de vilde Folkeslag have det, og i hvad Forhold de vilde Konge staaer til Alle, endogsaa til den, som staaer allerdydest i dette Samfund. Jo mere derimod Kræfterne udvikles, jo større Kampen imellem dem er, jo større Capitalkrasten er i Staten, desto større vil ogsaa Uligheden være; men dog er saameget vist, at endog den, der har Mindst i en civiliseret Stat, har det meget bedre end den, der endogsaa har Meest i en vild Tilstand. Det forekommer mig virkelig — og jeg tillader mig at gjøre en personlig Hentydning, skjøndt jeg kjender den parlamentariske Skik saa godt, at jeg veed, at personlige Hentydninger her ikke ere paa deres rette Plads — det forekommer mig virkelig næsten ubegribeligt, at en Mand, for hvis Forstand jeg nærer en saadan Agtelse som for den ærede 28de Kongevalgtes, skjøndt vi ere i mange Henseender af forskellige Anskuelser, dog enten kunde troe eller vilde lægge det i mine Ord, hvad der aldrig har ligget deri eller hvad der aldrig kunde udledes af dem. Jeg skal ikke her bekymre mig om, hvad Een eller Anden har sagt i Anledning af min Yttring om, at intet Folk bestaaer af lutter Engle, ligesaa lidt som at noget Folk bestaaer af lutter Djævle, hvorved jeg ikke har villet eller kunnet antyde Andet, end at ingen Stat eller intet Samfund kan hæve sig over Menneskehedens almindelige Lod, og hvorved jeg ikke har villet gjøre opmærksom paa Andet, end at man ikke altfor meget skal stole paa Folkets Charakter eller troe, at, som en Forfatter har sagt, det danske Folk er ret egentlig Verdens Midtpunkt, hvorfra enhver Dyd fremgaaer, at man ikke skulde stole formeget paa, at de Lidenskabeligheder og Tilbøieligheder, der, vakte og nærede i andre Folkefærd, have bragt saa mange Ulykker over Verden, før bestandig skulde slumre eller aldrig kunne vækkes i det danske Folk. Hvad der paa denne Maade indvendes mod min Tale, det skal jeg ikke tage Ordet mod; men hvad en Mand, for hvis Forstand jeg har Agtelse, og for hvis redelige Villie jeg ligeledes har Agtelse (Hyssen), fordi jeg veed, at han ligesom jeg, kun ad forskellige Veie, vil det Rette, forekaster mig at skulle ligge i mine Ord, derimod troer jeg at maatte protestere, og derfor udbad jeg mig Ordet.